

**Юксель Г. З.**

Таврійський національний університет імені В. І. Вернадського

## РОСІЙСЬКА ДЕЗІНФОРМАЦІЯ ЩОДО УКРАЇНИ В ТУРЕЧЧИНІ: НАРАТИВИ ТА ВПЛИВ

*Стаття присвячена аналізу дезінформаційної кампанії Російської Федерації щодо України в інформаційному просторі Туреччини, що стала важливою складовою сучасної інформаційної війни.*

*У статті розкрито механізми трансляції проросійських наративів через традиційні ЗМІ, цифрові платформи та соціальні мережі, зокрема Telegram-канали, Twitter-боти та TikTok-інфлюенсерів. У роботі проведено аналіз медійних ресурсів: які містять дезінформацію про Україну для турецької аудиторії та визначені пропагандистські повідомлення. Ідентифіковано ключові наративи, серед яких – звинувачення США у провокації війни, зображення України як «маріонетки Заходу», виправдання окупації Криму та інших українських територій, критика українського керівництва. Доведено, що ці наративи легітимізуються через участь як державних медіа, так і альтернативних інформаційних ресурсів, що сприяє формуванню спотвореного суспільного дискурсу.*

*У роботі визначено роль громадянського суспільства, незалежних журналістів та української діаспори в Туреччині у протидії поширенню дезінформації та формуванні альтернативного, об'єктивного інформаційного простору.*

*По результатам дослідження запропоновано комплекс заходів для протидії дезінформації, зокрема впровадження медіаосвітніх програм, підтримку незалежних платформ фактчекінгу та створення спільних турецько-українських медіапроектів. З'ясовано, що на розуміння сучасних механізмів дезінформації та визначення стратегій підвищення інформаційної безпеки в умовах глобальних геополітичних викликів.*

**Ключові слова:** дезінформація, російська пропаганда, медіа, Туреччина, Україна, гібридна війна, інформаційна безпека.

**Постановка проблеми.** Після початку повномасштабної військової агресії Російської Федерації проти України у 2022 році Турецька Республіка опинилася в епіцентрі геополітичного та інформаційного протистояння. Керівництво країни ще раз продемонструвала позицію стратегічного партнера України. Попри офіційну підтримку територіальної цілісності України з боку керівництва країною, у турецькому інформаційному середовищі спостерігається системне поширення російських дезінформаційних наративів. Актуальність проблеми зумовлена необхідністю дослідження інструментів і контентного наповнення таких інформаційних повідомлень, а також оцінки їхнього потенційного впливу на громадську думку та безпековий дискурс у Туреччині.

**Аналіз останніх досліджень і публікацій.** Огляд сучасної літератури та публікацій свідчить про недослідженість відображення теми війни РФ проти України у медіа Туреччини. Так, у науковому звіті авторів Узуноглу Ш., Караджа Х.С. «Коллективна пам'ять і медіа: Відображення війни

Росії проти України в турецьких медіа» [9] описані подача теми повномасштабного вторгнення РФ в Україну, а саме головні тези, підхід у висвітленні проблема у медіа Туреччини.

У журналістському огляді ІА «Укрінформ» під назвою «Турецькомовні «рупори» Путіна» [3] аналізуються російські інформаційні кампанії в медіа Туреччини, підкреслюють важливість виявлення та деконструкції ключових наративів, таких як звинувачення США у провокації війни проти України, зневага та демонізація українського керівництва, виправдання війни проти України та ін.

У журналістському матеріалі «Як Туреччина стала новою ціллю російської пропаганди?» [13] ресурсу-платформи «StopFake», як і в багатьох інших роботах цього ресурсу, аналізуються проросійські тези про Україну у медіа Туреччини. Експерти платформи «StopFake» [11] в нещодавньому минулому постійно розбирали повідомлення, які виходять у турецьких медіа про Україну.

Особлива увага приділяється аналізу діяльності медіа в Туреччині. Дослідники зазначають,

що проросійські інформаційні ресурси, такі як «Aydinlik», «Ulusal Kanal», «OdaTV» та «United World International», «Sputnik» [3] активно поширюють наративи про «багатополярний світ» та антинатовську риторику. При цьому сучасні публікації акцентують увагу на необхідності локалізації дезінформації для ефективнішого впливу на аудиторію, що підтверджується використанням турецької мови та залученням місцевого експертного кола і академічних платформ.

Крім того, дослідження показує, що протидія дезінформації потребує системного підходу, який охоплює як державні, так і недержавні механізми захисту інформаційного простору. Ініціативи з упровадження медіаосвіти, підтримка незалежних фактчекінгових платформ та створення спільних турецько-українських проєктів розглядаються як ефективні засоби протидії російській пропаганді. Таким чином, проведений аналіз останніх досліджень і публікацій засвідчує необхідність подальшого вивчення та інтеграції міждисциплінарних підходів для розробки ефективних стратегій протидії дезінформації в умовах сучасних інформаційних воєн.

**Постановка завдання.** Метою статті є аналіз інформаційно-ідеологічних наративів російської пропаганди щодо України в інформаційному просторі Турецької Республіки, з акцентом на ключових пропагандистських ідеях, а також механізмах їх трансляції та впливі на суспільно-політичну атмосферу в країні.

Завдання дослідження:

1. Виокремити основні пропагандистські наративи, що становлять основу російської пропаганди про Україну в турецькому медіапросторі.
2. Ідентифікувати канали поширення проросійських меседжів, включаючи медіа, цифрові платформи.
3. Проаналізувати характер впливу дезінформаційних повідомлень на формування суспільної думки в Туреччині.
4. Оцінити діяльність акторів, які сприяють протидії дезінформації, зокрема громадських ініціатив, незалежних журналістів та кримськотатарської та української діаспори.
5. Розробити пропозиції щодо підвищення ефективності механізмів інформаційного захисту та впровадження медіаосвітніх практик.

**Наукова новизна.** Дослідження, представлене в статті, має низку інноваційних підходів, що зумовлюють його наукову новизну. По-перше, робота є аналізом російської дезінформаційної кампанії у турецькому інформаційному просторі,

що дозволяє розглядати не лише традиційні канали поширення, а й сучасні цифрові платформи, включаючи соціальні мережі, Telegram-канали та інші інтернет-ресурси. Такий підхід сприяє розкриттю багаторівневої структури пропагандистських наративів, які транслюються як через традиційні медіа, так і через альтернативні інформаційні платформи.

По-друге, стаття інтегрує міждисциплінарний аналіз, поєднуючи методологічні підходи соціальних комунікацій, медіааналізу та досліджень у сфері інформаційної безпеки. Цей синтез дозволяє не лише ідентифікувати ключові пропагандистські меседжі, але й розкрити механізми їх впливу на суспільну думку та геополітичний дискурс Туреччини.

По-третє, представлено новий погляд на роль неформальних медіа та академічних платформ у трансформації наративів, що супроводжують інформаційну війну. Аналіз діяльності громадських ініціатив та української діаспори як чинників протидії дезінформації сприяє розширенню розуміння інформаційної боротьби в умовах сучасної гібридної війни. Таким чином, стаття робить внесок у розвиток теорії інформаційної безпеки та протистояння пропагандистському впливу в контексті сучасних геополітичних конфліктів.

**Виклад основного матеріалу.** Після початку повномасштабного вторгнення Росії в Україну 24 лютого 2022 року інформаційний фронт перетворився на один із ключових напрямів сучасної війни. Туреччина, як країна-член НАТО, стратегічний посередник і впливовий регіональний гравець, знову опинилася у фокусі російської пропагандистської діяльності. Складність ситуації полягає в тому, що незважаючи на те, що турецький уряд водночас є одним із важливих дипломатичних партнерів України, проте в інформаційному просторі країни активно діють сили, які транслюють російські наративи.

Офіційна позиція Туреччини щодо війни в Україні вирізняється раціональним підходом та активною участю у врегулюванні конфлікту. Турецькі державні органи, такі як Офіс Президента, Міністерство закордонних справ, Міністерство національної оборони та розвідувальні служби, мають глибоке і точне розуміння української ситуації. Туреччина не лише публічно завжди засуджувала окупацію українських земель, і в тому числі Криму, відстоює територіальну цілісність України, але й брала участь у визволенні військовополонених, політв'язнів, виступала посередником у так званій «зерновій угоді» щодо розблокування

торговельного шляху в Чорному морі, а також підтримувала тюркські народи, зокрема корінний народ України – кримських татар, тюрків-месхетинців, мусульманські спільноти в Україні. Проте за межами офіційної позиції уряду в турецькому суспільстві, завдяки діяльності медійних ресурсів та соціальних мереж, циркулює широкий спектр так званих експертів та медійників, які розповсюджують російські дезінформаційні повідомлення та активно впливають на громадську думку.

У 2023–2024 роках Росія значно активізувала інформаційну кампанію в Туреччині. Цей вплив має багаторівневу структуру. На медійному рівні активно діють такі ресурси, як «Aydınlık», «Ulusal Kanal», «OdaTV», «United World International» та ін. Вони послуговуються тезами Кремля, зокрема ідеєю «багатополярного світу», антинатовською риторикою та меседжами про необхідність «демілітаризації України». Значна частина контенту цих ресурсів подається турецькою мовою, що свідчить про локалізацію російських впливів для ефективного проникнення у свідомість громадян.

Особливо небезпечним є те, що Росія почала залучати не лише традиційні медіа, а й локальні експертні та академічні платформи. Організуються круглі столи, форуми, лекції за участю проросійських експертів, які легітимізують російські наративи. Як один із численних прикладів можна навести форум під егідою російського інституту «Русский мир», який відкрився у квітні 2023 року в Стамбулі, де обговорювалися тези про «спільне культурне коріння» Росії і Туреччини та критикувалася західна модель розвитку. Також фіксується активне використання Telegram-каналів, Twitter-ботів та TikTok-інфлюенсерів. Російські меседжі підхоплюють місцеві користувачі з антинатовськими, антизахідними або антиамериканськими поглядами. Пропаганда подається під виглядом альтернативної думки або аналізу, що дозволяє їй уникати прямого відторгнення з боку аудиторії.

Загалом, у Туреччині домінують кілька російських пропагандистських наративів щодо України. Ось деякі ключові повідомлення, які поширюються через різні медіаресурси. Наприклад, «Україною керує неонацистський режим» – цей хибний і небезпечний наратив використовується для виправдання російської агресії та підризу легітимного уряду України. Насправді Україна – демократична держава, де люди різного походження разом живуть, працюють та зараз боронять свою країну. Іншим прикладом може стати такий посил, як «Україна – фейкова країна. Схід і Південь України ніколи не були її частиною», що також

не відповідає дійсності, адже російська дезінформація просуває тезу, що окремі регіони історично належали Росії. Це нібито дозволяє ігнорувати міжнародне право та волю українського народу, який у 1991 році обрав незалежність.

Серед ключових наративів стосовно України у Туреччині також поширюються наступні:

1. Звинувачення США у провокації війни в Україні.

2. Утвердження України як «маріонетки Заходу».

3. Виправдання окупації російською федерацією українських земель історичними аргументами.

4. Поширення фейків про воєнні злочини української армії.

5. Демонізація українського керівництва.

Російська пропаганда активно використовує фейкові новини для дискредитації України та впливу на міжнародну громадську думку. Серед цих фейків можна виокремити близько 30 основних тверджень, що поширюються через медіа та соціальні мережі. Зокрема, неправдива інформація про «біолабораторії в Україні», «геноцид російськомовних», «нелегітимність української влади» та інші подібні наративи. Найабсурдніші фейки – це історії про нібито «розп'ятого 11-річного хлопчика в Слов'янську» та «розп'ятого ополченця з вагітною дружиною». Серед останніх прикладів – фейкова інформація про нібито рішення президента Володимира Зеленського припинити опір, а також вигадане звернення екс-головкомандувача ЗСУ Валерія Залужного із закликом до протестів у Києві через його звільнення.

Російська пропаганда проти України продовжує діяти в Туреччині. Окрему увагу варто звернути на проведення заходів, що маскуються під культурні чи історичні, але мають чітко виражене політичне забарвлення. Подібні акції, як-от «Безсмертний полк» у турецькій Анталії чи бізнес-форуми до річниці окупації Криму, слугують інструментами м'якої сили та репрезентують спроби легітимізації агресивної політики Росії за кордоном.

У межах дослідження достатньо складно структурувати російський інформаційний вплив у Туреччині за напрямками, які визначають рівень та характер залучення медіа й суспільних ресурсів до поширення дезінформації. Втім з впевненістю можна відокремити відверто проросійські канали та журналісти, які підтримують російські наративи й поширюють дезінформацію. Деякі медіа несвідомо поширюють російські наративи, не

маючи намір дезінформувати, проте результатом є викривлення інформаційної картини. Крім того, пропаганда охоплює не лише медіапростір, але й інші сфери – наукову, освітню, суспільно-політичну.

У цьому контексті варто детальніше розглянути окремі медіаресурси, що відіграють помітну роль у трансляції проросійських меседжів на території Туреччини [3]:

**Dikgazete.** На сайті *Dikgazete* [5] публікуються численні проросійські автори, включно з російськими громадянами. Деякі з них відкрито заявляють, що Крим ніколи не був українським і що Україна «повинна забути про півострів».

**Aydınlık та Ulusal Kanal.** Важливу роль у поширенні проросійських ідей відіграє партія «*Vatan*», яка проводить антизахідну та проросійську політику. Це – єдина політична сила в Туреччині, яка відкрито закликала до визнання російської окупації Криму та Абхазії. Партія контролює газету *Aydınlık* [4] і онлайн-медіа *Ulusal Kanal* [14], які активно поширюють відповідні наративи.

**United World International (UWI).** Ще одним впливовим ресурсом є двомовний англо-турецький сайт «*United World International*» [15]. У березні 2022 року Міністерство фінансів США запровадило санкції проти цього видання за поширення російської пропаганди. UWI має зв'язки з колишнім лідером «групи Вагнера» Євгенієм Пригожиным. До своєї смерті на платформі публікувалася Дар'я Дугіна. На карті сайту вся територія України позначена як частина Росії, що є відвертим проявом дезінформаційної діяльності.

**OdaTV.** Серед лівих медіа *OdaTV* [9] також відіграє роль «рупора» російської пропаганди в Туреччині. У своїх матеріалах вони просувають фейки, як-от твердження про «українського генерала-нациста Залужного з браслетом зі свастикою», або повідомлення про нібито купівлю президентом України яхти та будинку під час війни, а також про утиски мусульман в Україні.

**Tele1 TV.** Аналогічну риторику транслює й інший медіаресурс – «*Tele1 TV*» [12]. Тут поширюються наративи про «українських нацистів», «режим у Києві», що «забороняє говорити іншими мовами», а також про «пригнічення прав кримських татар». Медіа всупереч міжнародному праву та законодавству України організовувало трансляції з тимчасово окупованих територій України.

**Evrensel.** Газета *Evrensel* [6] поширює антиукраїнські меседжі. Зокрема, у матеріалах видання стверджується про «зміцнення російського військово-промислового комплексу» та «неминучість

поразки України у війні», що є частиною ширшої інформаційної кампанії.

**Medya Günlüğü.** Проросійські меседжі періодично з'являються і на платформі «*Medya Günlüğü*» [8]. На початку цього року там була опублікована стаття Сафарова, яка містила заяви про нібито біологічне шпигунство США на кордонах Туреччини, Китаю та Пакистану. В інших матеріалах прославляється «велич» Росії, транслюються антизахідні тези та поширюється образ українців як «нацистів».

**Sputnik.** Центральне місце серед ресурсів російської пропаганди в Туреччині посідає «*Sputnik*». Крім сайту «*Sputnik Türkiye*» [10] та сторінок у соціальних мережах, організовано радіомовлення. Цей медіапроект є ключовим каналом ретрансляції кремлівських меседжів у турецькому інформаційному просторі.

На тлі такої широкомасштабної дезінформаційної діяльності виникає потреба у системній протидії, яка має відбуватися на кількох рівнях:

1. Програми медіаграмотності. Важливо навчати турецьке суспільство розпізнавати дезінформацію та усвідомлювати її наслідки. Розвиток критичного мислення й навичок медіаграмотності допоможе ефективно протистояти фейкам.

2. Збалансована журналістика. Турецькі медіа повинні прагнути до об'єктивного висвітлення подій, забезпечуючи присутність українського голосу в інформаційному просторі. Позитивним прикладом є діяльність турецького загальнонаціонального телеканалу NTV.

3. Посилення фактчекінгу. Варто розвивати платформи оперативної перевірки фактів, які спростовуватимуть дезінформацію. Такі ініціативи потребують підтримки як з боку держави, так і незалежних громадських структур.

Водночас зростає важливість ролі громадянського суспільства Туреччини, включаючи правозахисників, журналістів, аналітичні центри та академічні інституції, які виступають проти дезінформації та поширюють об'єктивну інформацію про війну в Україні. Зокрема, ініціативи, як медіа-ресурс «*Turkey FactCheck*», «*Stop-Fake*», діяльність незалежних дослідників, журналістів відіграють вагомий роль у формуванні правдивого дискурсу стосовно України.

Окрему і водночас надзвичайно важливу роль у протидії дезінформації відіграє кримськотатарська та українська діаспора в Туреччині. Вона активно бере участь у публічних заходах, організовує акції на підтримку України, співпрацює з місцевими медіа та поширює українську позицію



щодо війни РФ проти України 2014–2025 років. Ця діяльність є яскравим прикладом громадської та народної дипломатії та важливою протидією російським інформаційним впливам.

У підсумку слід зазначити, що Туреччина перебуває на перехресті інформаційної війни. Результат протистояння між правдою та дезінформацією визначатиме не лише сприйняття України турецьким суспільством, а й рівень внутрішньої безпеки самої Туреччини, її міжнародний імідж та геополітичне становище в регіоні.

**Висновки.** Дезінформаційна діяльність Російської Федерації проти України в інформаційному просторі Туреччини є не спонтанною або фрагментарною, а достатньо структурованою, цілеспрямованою і стратегічно організованою. Йдеться про охоплення як класичних засобів масової інформації, так і новітніх цифрових інструментів, серед яких соціальні мережі, месенджери, відеоплатформи, блогерські спільноти. Такий підхід дозволяє Кремлю ефективно адаптувати дезінформацію до локального турецького контексту, використовуючи мову, історичні паралелі та культурні коди, що зрозумілі місцевій аудиторії.

Аналіз наративів, що активно поширюються в турецькому інформаційному середовищі, свідчить про домінування кількох ключових тем, які є типовими для глобальної російської пропаганди, однак мають адаптовану форму. Серед них: утвердження концепції «багатополярного світу» як опозиції західній гегемонії, поширення антинатовської риторики, апеляція до історичних претензій РФ на Крим та інші регіони України, дискредитація українського керівництва та позиціонування України як «маріонетки Заходу». Ці меседжі є основою медійного впливу, що націлений на формування антиукраїнських та антизахідних настроїв у турецькому суспільстві.

Важливою характеристикою дезінформаційної кампанії є її гнучкість: вона поєднує офіційні та неформальні канали. Поряд із російськими державними медіа активну участь у трансляції таких меседжів беруть проросійські турецькі політичні сили (наприклад, партія «Vatan»), онлайн-медіа («Aydınlık», «Ulusal Kanal», «OdaTV», «Sputnik Türkiye»), а також окремі Telegram-канали, Twitter-боти та так звані інфлюенсери у TikTok. Спостерігається залучення академічних платформ, експертних обговорень та круглих столів з участю проросійських спікерів, що створює ілюзію нібито дискусійності, «пошуку правди» та легітимності наративів та посилює довіру аудиторії до фейкових джерел.

Особливо загрозливим є проникнення дезінформаційного впливу в освітній та науковий дискурс. Зафіксовані випадки організації конференцій та лекцій, де під виглядом об'єктивного аналізу просуваються тези, що відповідають кремлівському порядку денному. Такі події часто проводяться за підтримки культурних центрів або з використанням символіки «Русского мира». Окремі медіаресурси, зокрема United World International, прямо пов'язані з особами, що були включені до санкційних списків за пропаганду та співпрацю з воєнними структурами РФ.

У дослідженні також встановлено, що значна частина дезінформації має ознаки повторюваності та шаблонності. Такі наративи, як «біолабораторії США в Україні», «геноцид російськомовного населення», «український нацизм», «фейковість української державності» тощо, є елементами глобальної пропагандистської стратегії РФ, яка коригується відповідно до національного контексту. У випадку з Туреччиною акцент робиться на історичні паралелі, проросійську тематику та антиамериканські sentimenti.

Отримані результати засвідчили, що протидія дезінформації повинна мати комплексний, міжсекторальний характер. Недостатньо лише викривати фейки, важливо формувати довіру до достовірної інформації, розвивати критичне мислення серед громадян, підтримувати незалежну журналістику та сприяти співпраці між українськими та турецькими медіа. Серед запропонованих ефективних механізмів: впровадження медіаосвітніх програм у турецьких навчальних закладах, запуск двомовних фактчекінгових платформ, посилення аналітичної присутності українських експертів у турецькому медіапросторі, зокрема через переклади, інтерв'ю, спільні проекти.

Вагому роль у формуванні альтернативного інформаційного середовища відіграє українська та кримськотатарська діаспора в Туреччині. Їхня участь у громадських заходах, комунікація з турецькою пресою, створення контенту про реальну ситуацію в Україні сприяє руйнуванню інформаційної монополії проросійських джерел. Ці громадські ініціативи можуть і мають стати основою для публічної дипломатії та розвитку позитивного іміджу України в регіоні.

Таким чином, дослідження дозволяє зробити кілька ключових висновків:

1. Російська дезінформація в Туреччині є багаторівневою та локалізованою, що робить її особливо ефективною.

2. Ключовими каналами її поширення виступають як традиційні медіа, так і цифрові платформи, а також експертно-академічні інституції.

3. Пропагандистські меседжі адаптовані до турецького політичного і культурного контексту, що підвищує їхню прийнятність серед місцевого населення.

4. Протидія дезінформації потребує інтеграції державних, академічних, журналістських та громадських зусиль.

5. Особливо перспективними у протидії пропаганді є українсько-турецькі міжкультурні освітні проєкти, локалізований фактчекінг.

6. Важливим є збільшення активізації діаспорного потенціалу та обєднання представників наукового та експертного кола Туреччині у протидії пропаганді.

На завершення слід підкреслити, що тема дезінформації залишається відкритою до подальших наукових розвідок. Зокрема, потребують глибшого аналізу такі аспекти, як вплив дезінформації на молодь і студентство, динаміка змін

нарративів у залежності від геополітичної ситуації, ефективність конкретних контрпропагандистських інструментів, а також роль транснаціональних інформаційних альянсів у нейтралізації ворожого інформаційного впливу.

Подальші дослідження можуть також зосередитися на порівняльному аналізі російської дезінформації в інших країнах Близького Сходу та Балканського регіону, що дозволить виявити спільні патерни та адаптаційні механізми. Не менш важливим є вивчення впливу таких інформаційних кампаній на політичні процеси, зокрема на виборчі настрої, зовнішню політику та безпекові стратегії приймаючої держави.

Таким чином, дослідження не лише розкриває механізми поширення дезінформації щодо України в Туреччині, але й окреслює можливості для формування стійкої системи інформаційного захисту, яка є ключовою умовою для забезпечення стабільності, стратегічного партнерства та демократичного розвитку в умовах гібридних викликів сучасності.

#### Список літератури:

1. Гібридна війна і журналістика. Проблеми інформаційної безпеки : навч. посіб. / за заг. ред. В. Жадька ; ред.-упор.: О. Харитоненко, Ю. Полтавець. Київ. Вид-во НПУ імені М. П. Драгоманова, 2018. 356 с.
2. Курбан О. В. Сучасні інформаційні війни в мережевому он-лайн просторі: навчальний посібник. Київ: ВІКНУ, 2016. 286 с.
3. Оленін А.Б., Бадрак Д. Турецькомовні «рупори» Путіна. Укрінформ. 24.05.2024. URL: <https://surli.cc/iebzlk> (дата звернення: 01.04.2025).
4. Aydınlik. Офіційний сайт. URL: <https://www.aydinlik.com.tr>. (дата звернення: 05.04.2025).
5. Dikgazete. Офіційний сайт. URL: <https://www.dikgazete.com/>. (дата звернення: 05.04.2025).
6. Evrensel. Офіційний сайт. URL : (<https://www.evrensel.net/>) (дата звернення: 05.04.2025).
7. Fake: Bayraktar “Ukrayna’da fabrika kurmaktan vazgeçti”. StopFake. 28.10.2022. URL: <https://surli.cc/ayqkbb> (дата звернення: 01.04.2025).
8. Medya Günlüğü. Офіційний сайт. URL: <https://medyagunlugu.com> (дата звернення: 05.04.2025).
9. OdaTV. Офіційний сайт. URL: <https://www.odatv.com/> (дата звернення: 05.04.2025).
10. Sputnik. Офіційний сайт. URL: <https://anlatilaninotesi.com.tr/> (дата звернення: 05.04.2025).
11. StopFake. Аналітика та спростування російських фейків. URL: <https://www.stopfake.org/uk/> (дата звернення: 01.04.2025).
12. Tele1 TV. Офіційний сайт. URL: <https://www.tele1.com.tr/> (дата звернення: 05.04.2025).
13. Türkiye Rus propagandası için nasıl yeni bir hedef haline geldi? StopFake. 03.02.2023. URL: <https://surli.lu/mzjiov> (дата звернення: 01.04.2025).
14. Ulusal Kanal. Офіційний сайт. URL: <https://www.ulusal.com.tr/> (дата звернення: 05.04.2025).
15. United World International (UWI). Офіційний сайт: <https://uwidata.com>. /URL: (дата звернення: 05.04.2025).
16. Uzunoğlu Ş., Karaca H. S. Toplumsal hafıza ve medya: Ukrayna-Rusya savaşının Türkiye’deki medyaya yansımaları. Rapor. 2023. URL: <https://www.newslabturkey.org/toplumsal-hafiza-ve-medya-ukrayna-rusya-savasinin-turkiyedeki-medyaya-yansimalari/> (дата звернення: 01.04.2025).

#### Iuksel G. Z. RUSSIAN DISINFORMATION ABOUT UKRAINE IN TURKIYE: NARRATIVES AND IMPACT

*The article is dedicated to the analysis of the Russian Federation’s disinformation campaign about Ukraine within Turkey’s information space, which has become a significant component of modern information warfare.*

*The article reveals the mechanisms of broadcasting pro-Russian narratives through traditional media, digital platforms, and social networks, particularly Telegram channels, Twitter bots, and TikTok influencers. The study analyzes media resources that contain disinformation about Ukraine for the Turkish audience and identifies propaganda messages. Key narratives have been identified, including accusations against the United States of provoking the war, portraying Ukraine as a «puppet of the West» justifying the occupation of Crimea and other Ukrainian territories, and criticizing Ukrainian leadership. It is proven that these narratives are legitimized through the participation of both state media and alternative information resources, contributing to the formation of a distorted public discourse.*

*The paper defines the role of civil society, independent journalists, and the Ukrainian diaspora in Turkey in countering the spread of disinformation and forming an alternative, objective information space.*

*Based on the research findings, a set of measures is proposed to counter disinformation, including the implementation of media literacy programs, support for independent fact-checking platforms, and the creation of joint Turkish-Ukrainian media projects. It is concluded that understanding modern disinformation mechanisms and identifying strategies to enhance information security is crucial amid global geopolitical challenges.*

**Key words:** *disinformation, Russian propaganda, media, Turkey, Ukraine, hybrid warfare, information security.*